

MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ

Zostanem
s tebou

**Zostanem
s tebou**

**Miroslava Varáčková
napísala tieto knihy:**

*O lásku sa neprosí
Anjeli noci
Hriech v mene života
Prežila som svet
Sprevádzачka
Obchodníci s nádejou
Tri kroky do pekla
Láska z ulice
Nepobozkaná
Adaptácia
Len to nikomu nepovedz
Grafitové dievča
Drž ma, keď padám
Stálo to za to
Spolu to zvládneme
To, čo nás spája
Zostanem s tebou*

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

Zostanem s tebou

slovart

Napísanie tejto knihy z verejných zdrojov formou štipendia podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Copyright © Miroslava Varáčková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

Cover © Michal Šajmír 2020

ISBN 978-80-556-4584-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Návrh obálky Michal Šajmír

Produkcia Dana Pavleová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

I've got a hundred million reasons to walk away
But baby, I just need one good one to stay
Lady Gaga, Million Reasons

Prvá kapitola

Tichý režim

„Aké je tvoje najväčšie želanie, Teri?“

„Mať iba jednu rodinu.“

„Dve sú viac.“

„V niektorých prípadoch je to opačne. Menej je viac a viac je úplne nafigu. Nerozumieš tomu.“

„Asi máš pravdu.“ Ďuro si prehrabne vlasy, odhryzne si z jablka a naďalej sa pozerá na zamračenú oblohu. Ktovie, čo na nej vidí. Ja iba súvislú vrstvu sivej, ktorá mi kazí náladu. Je predzvestou jesene a blížiacej sa školy.

„Ustavičné behanie od mamy k otcovi ma unavuje. Pohadzujú si ma ako horúci zemiak, ale ani jeden nepripustí, aby to bolo inak. Čistá psychiatria.“

„A u koho by si ostala radšej?“

„Netuším,“ myknem plecóm, nechcem nad tým uvažovať. Vyberať si medzi rodičmi je ako za trest. Oboch ich mám predsa rovnako rada.

Otočím sa na bok a zadívam sa Ďurovi do tváre. Je pehavá a červená od pridlého vylihovania na kúpalisku. Trávi tu posledné dni prázdnin a opaľovací krém považuje za babskú záležitosť. Nenatrel by sa ním ani za svet, ani keď ho stále straším ozónovou dierou a jej dopadom na zdravie.

Všimnem si, že mu na pravom líci pribudla nová vyrážka. Nahnem sa, aby som ju vytlačila, ale v poslednej chvíli ma odstrčí.

„Prestaň.“ Naštvané si sadne a odsunie sa, aby sa včas ubránil ďalším útokom. „Neznášam, keď to robíš! Mimochodom, neopýtaš sa, aké je to moje?“

„Tvoje čo?“

„No predsa prianie,“ zagáni a nepoľavuje v ostražitosti pre prípad, že by som sa zasa vrhla na jeho líce. Nedokážem potlačiť smiech. Zo všetkého najradšej ho provokujem a dobiedzam. Páči sa mi, ako ľahko dokážem narušiť jeho znudenosť. Stačí málo a dostane sa do vývrtky.

„To viem aj bez toho. Stabilné pripojenie na net a doživotný bezplatný prístup k všetkým novým seriálom,“ podpichnem ho.

„Naozaj si myslíš, že som začínal túto debatu len preto, aby som ti básnil o nejakej ďalšej sérii?“

„A nie?“ myknem plecami. „Je to predsa tvoja obľúbená téma.“

„To nepopieram, ale...“

„Ale?“

Krátko mi pozrie do očí, zhlboka sa nadýchne a zatvári sa prehnane vážne, akoby mi chcel vyzradiť veľké tajomstvo. Nevydržím to a nečakane ho poštekľím na bruchu, aby s tým prestal. Nepristane mu to. Navyše, nemám rada veľké tajomstvá. Jedno mal aj otec a nedopadlo to dobre. Bojím sa, čo by z neho mohlo vyliezť, a tak radšej robím hlúposti.

Ďuro sa však ešte viac zamračí.

„Vieš čo, Tereza? Niekedy je s tebou strašná otrava!“ Vstane a rozbehne sa k bazénu. Skočí do vody šípku a stratí sa pod hladinou.

„Počkaj, čo si mi to chcel povedať?“ zavolám za ním, ale už ma nepočuje. „Nemusíš sa hneď zdúvať!“

Lahnem si nazad na deku a zatvorím oči.

Hlavu mám plnú myšlienok na nasledujúce týždne, nedarí sa mi zbaviť sa ich ani teraz. Čaká ma tretí ročník strednej a nechcem si ani predstaviť, aké bude dochádzať na vyučko raz od mamy a potom od otca. Aj tak to viem úplne presne. Bude to totálne nafigu! Odkedy sú naši rozvedení, všetko je také. Nič neostalo po starom a skomplikovalo sa, čo sa dalo.

Ešte aj kamarátstvo s Ďurom občas dostáva zabrať, lebo mama ma nerada púšťa do tejto časti mesta, keď som práve u nej, a Ďuro si to vysvetľuje po svojom. Najradšej by kontrolovala každý môj pohyb a zavesila mi na krk stopovacie zariadenie, len aby vedela, kde som.

Spomeniem si na vláčenie kníh a zošitov od jedného k druhému, opakované vysvetľovanie, čo je v škole nové, hádky rodičov o drobnosti, ktoré sa neskočili ani po rozvode a asi ani nikdy neskončia...

Rozbolí ma z toho hlava. Rozbehnem sa teda k bazénu aj ja, hoci sa mi vôbec nechce kúpať a ani počasie nie je na to práve najlepšie, vyskočím, rozťahnem ruky a predvediem parádneho pupkáča. Úplne ukázkového.

Au!

* * *

Z kúpaliska nás vyženie búrka. Odkedy Ďuro pozeral na youtube videá o zásahoch blesku, má z nich panický strach. Nechápe, načo vyhľadáva také veci, keď z nich má potom v gatiach.

Už pri prvom zahrmení zbalí deku, napchá ju do ruksaku a urýchlene padá preč. Povedala by som, že je posero, ale nemôžem, pretože by to nebola pravda. Ďuro je v mnohých ohľadoch môj osobný hrdina a strach z búrky je asi jediný, ktorý nezvláda.

Natiahnem na seba šortky a tričko, prehodím si cez plece tašku a nasledujem ho. Naťahujem kroky, aby som za ním stíhala, ale aj tak musím podchvíľou utekať.

„Tak von s tým,“ vrátim sa k nedokončenej debate o želaniach, len aby som presmerovala jeho myšlienky inam. Okrem toho ma hryzú výčitky svedomia, že som sa nezachovala správne, keď sa mi chcel zdôveriť.

„Svetový mier, záchrana nejakého živočíšneho druhu na pokraji vyhynutia, koniec hladomoru v Afrike, alebo je to niečo oveľa menej ušlachtilé... ako napríklad jednotka zo sloviny na maturitnom vysvečku?“

„Nikdy nekončiace leto. A žiadne búrky. Žiadne! Nikdy viac,“ povie jedným dychom a ešte pridá do kroku, keď za nami zahrmlí.

„Fakt?“ zasmejem sa. „Toto by si povedal zlatej rybke?“

„Áno, teraz jednoznačne.“

„A pred polhodinou?“

„To je jedno,“ mávne rukou a stisne pery. „Už sa mi o tom nechce hovoriť.“

„Ale no!“

„Nebolo to nič dôležité.“

„Klameš,“ skonštatujem bez najmenších pochybností. Poznám ho už ako vlastné topánky. Prezrádza ho tón hlasu, o čosi hlbší ako inokedy, a mierne vysunutá brada. Je jasný ako facka.

„No a? Snáď nechceš práve ty moralizovať.“

„Zhoríš v pekle.“

„S kamoškou ako ty by ma aj tak inde nechceli.“ Tentoraz štuchne pod rebrá on mňa a rozbehne sa k najbližšiemu činžiaku.

„A mňa zožerie zvedavosť!“

„Nechutila by si jej, si samá kosť.“ Vrúti sa do otvoreného vchodu, zhodí na zem vak a otrásie sa ako pes. Voda z neho fľka

na metre, zanecháva na stene fľaky a na zemi mláku. Ešte dobre, že sme tu sami a nemá mu kto vynadať.

„Tu prečkáme,“ zahlási. „Nechcem byť zapísaný v štatistikách, mám oveľa vyššie ciele ako byť iba menom v zozname zasiahnutých bleskom.“

„Príliš si fandíš. Neviem, prečo by malo trafiť práve teba,“ poviem zo žartu a zaškerím sa.

„Lebo náhoda je blbec. Lebo smola sadne občas aj na tých, pri ktorých to čakáš najmenej. Veď vieš o tom svoje, či nie?“

„Však hej.“ Pred očami mi ako na povel vyskočí posledný deň, keď boli naši v pohode. Koho by bolo predtým napadlo, že sa to s našou rodinou skončí takto?

Bol obyčajný štvrtok, ničím výnimočný deň. Mama zlievala cestoviny a chystala neskorú večeru, otec práve prišiel domov z práce. Sadol si ku kuchynskému stolu, mňa vyhnal za dvere, ale aj tak som načúvala, a vyklopil všetko, čo ho ťažilo.

A bolo po idylke.

Rodina sa nám rozbila z minúty na minútu a pozliepať ju bolo nemožné. Najhoršie je, že po jeho priznaní to vlastne už okrem mňa ani nikto nechcel. Doteraz ma udivuje, ako rýchlo sa vedia veci a city zmeniť. Oslabnúť. Zaniknúť. Alebo premeniť na negatívne.

Sami sebe sme ako časovaná bomba, ktorá čaká na vonkajší podnet.

Zažením spomienky a obrátim pozornosť naspäť na najlepšieho kamoša. Bez neho by bol svet oveľa škaredší a život ťažší. Malo by byť na svete viac Ďurov, viac ľudí ako on. Smejem sa na jeho strapatých vlasoch a presvitajúcom tričku.

Pristúpi ku mne, a hoci je sám mokrý, objíme ma, aby ma zahrial, lebo si všimne, ako ma trasie zima. Nepoviem mu, že ma nechladí mokré oblečenie, ale myšlienky, a dovolím, aby mi pošúchal plecيا aj chrbát. Ani neviem, čo ma zahrieva viac.

Jeho ruky či pocit, že mám kamoša, ktorému na mne bezhranične záleží a je ochotný odpustiť mi akýkoľvek prehrešok. Aj ustavičné podpichovanie. Niekedy sa čudujem, že to so mnou vôbec vydrží. Kým on je ten správny, ja náladová a často príšerne protivná. Sme ako svetlo a tma, ako dva protiklady, ktoré nedokážu bez seba existovať, inak by stratili zmysel.

* * *

K otcovi sa dostanem až po zotmení. U mamy by mi to neprešlo. Jedna z nesporných výhod života uňho, ktorá však nevyváži Soňu a jej prehnanú snahu zblížiť sa so mnou.

Soňa je votrelec.

Cudzia osoba, ktorá si myslí, že väzby sa dajú vytvoriť len tak, zo dňa na deň a nasilu.

Vplieta sa mi do života, hoci o to ani v najmenšom nestojím. Problém je, že otec áno. Dokonca jej schvaľuje hru na mamu číslo dva, akoby nechápal, že mama môže byť iba jedna. Otec pri nej slepne a ja pravidelne preklínam lásku, ktorá ho oberá o súdnosť. Pri mame predsa taký nikdy nebol.

Nemal ju teda skutočne rád?

Alebo má teraz rád až príliš?

Oboje je naprd.

Len čo sa objavím vo dverách, Soňa vystrčí z kuchyne hlavu, pozdraví ma, utrúsi čosi o prechladnutí a hodí mi osušku, ktorá vonia rovnako ako ona. Prehnane sladko.

Zavesím ju do kúpeľne bez toho, aby som sa do nej utrela, a zavriem sa v izbe. Nechce sa mi na Soňu pozerieť, odpovedať na jej dotieravé otázky a tráviť s ňou čas, oveľa radšej predstieram, že neexistuje, že je iba chorým výplodom mojej fantázie a zmizne, keď si ju nebudem všímať.

Neprejde však ani minúta a už ma otravuje klopaním. Rýchlo zvrtnem kľúčik, aby sa nedostala dnu, a pre istotu sa opriem chrbtom o dvere.

„Teri, spravím ti čaj,“ zakričí z chodby. „Dáš si ovocný alebo radšej bylinkový?“

„V lete čaj nepijem,“ odsekнем.

„Tak spravíš výnimku, hm?“

„Výnimky sú pre zbabelcov, čo sa nevedia držať zásad.“

„Trochu preháňaš.“

„Keď to hovoríš ty...“ prevrátim oči a potichu narátam do desať v nádeji, že zmizne. Potom zhasnem svetlo a začnem sa prezliekať. „Idem spať, choď aj ty.“

„Nechceš sa porozprávať? Alebo si pozrieť nejaký film? Čakala som ťa. Dúfala som, že si spravíme pekný večer, keďže zajtra už odchádzaš.“

Neodpoviem. Zvalím sa na posteľ, cez hlavu si pretiahnem paplón a premýšľam, čo som komu spravila, že mi vstúpila do života. Nemám ju rada z milión dôvodov a ten najpodstatnejší je, že chce zaujať miesto mojej mamy. To sa predsa nerobí. Nenahrádza sa človek človekom, keď ten druhý ešte žije. A vôbec! Je to od nej hnusné. Akoby nestačilo, že zabrala mamino miesto v otcovom srdci aj v živote, pokúša sa to isté dosiahnuť aj u mňa.

Aj teraz sa správa prehnane starostlivo, akoby som mala odísť na druhý koniec sveta, pritom o pár dní som tu zasa. Neverím jej, že to robí nezištne, určite to má dobre premyslené, aby si ešte viac získala otca.

Neznášam ju. A ako!

Namiesto toho, aby sa chodila zabávať s kamoškami, užívala si mladosť a všetko, čo ponúka život v jej veku, robí veci, ktoré jej nepristanú. Veď má iba pred tridsiatkou. Keby radšej

vymetala diskotéky, ako sa zavesila na krk chlapovi v strednom veku s dospievajúcou dcérou. Asi to nebude mať v hlave v poriadku.

„Terinka, tak čo?“ nedá pokoj, keď jej neodpovedám. Ako len neznášam tie jej zdobneniny. Terinka. Terezočka. Dievčatko. Polievočka a koláčik. Ble! „Rudi už aj tak zaľahol do postele, spravme si babský večer! Len my dve. Hm? Bude to super.“

Strčím si do uší slúchadlá a pustím naplno hudbu, aby ju prehlušila.

Nech sa akokoľvek snažím mať Soňu rada, nedokážem to.

Pravda však je, že sa o to ani nesnažím.

Pripadala by som si pred mamou ako zradca.

* * *

Pravidlá našej striedavky:

Párne týždne – bývanie u mamy

Nepárne týždne – bývanie u otca

Prázdniny a dovolenky – podľa dohody (čiže nekonečné hádky)

Sviatky – striedavo (Vianoce si presadila mama – navždy, keďže ona rodinu nerozbila)

Škola – jedna

Rodičia – dvaja plus vtierka Soňa

Starí rodičia – dvaja

Pes – jeden mínus jeden (chudák Ucho), ten so mnou verne putoval z domácnosti do domácnosti, kým...

V nedeľu poobede si zbalím ruksak a rozmýšľam, o čo bolo jednoduchšie, keď som bývala iba s mamou a otec si ma brával

len každý druhý víkend. Nemala som zo života jeden veľký chaos, v ktorom sa strácam.

No na druhej strane, otec mi chýbal.

Toto je jedna zo situácií, ktoré nemajú riešenie. Každé je zlé. Byť pridelená iba jednému z rodičov alebo obom rovnako a vkuse sa presúvať...

Smrť všetkým rozvodom!

Do predného vrecka si strčím nabíjačku od mobilu, aby som ju nezabudla, lebo bez nabíjačky by som bola bez mobilu a bez mobilu viac bez Ďura, čo by predstavovalo moje malé osobné peklo. Potom si všimnem, že som na čosi zabudla. Na skicár! Sú v ňom najnovšie skice, ktoré zatiaľ nesmie vidieť nik okrem Ďura. Ešte to by mi chýbalo, keby sa k nim dostala Soňa. To by bolo otázok! Krížový výsluch najvyššieho stupňa.

Prezradili by veľa. Aj to, ako ju vidím.

Už len pri predstave, ako si listuje stranu po strane, mi naskočí husia koža.

Rýchlo ho pichnem hlboko do ruksaku a zakryjem pokrčným tričkom. Večer, keď som nemohla zaspáť, som do noci kreslila a zabudla ho bezpečne skryť. Musím si nabudúce dávať väčší pozor, aby sa mi to už nestalo. Aj keď... možno by nebolo na škodu, keby sa dozvedela pravdu a dala mi pokoj.

Keď neskôr spoločne povinne zjeme jablčník, ktorý upiekla, otec sa ponúkne, že ma odvezie.

„Netreba, aj tak chcem ísť ešte za Ďurom,“ pohotovo odvetím, lebo sa mi ten nápad nepozdáva o nič viac ako koláč, z ktorého mi Soňa kus zabalila aj k mame.

„Mohli by sme skočiť na zmrzku,“ pripletie sa do rozhovoru a vystrúha jeden zo svojich dokonalých úsmevov. „Dala by som si malinovú. A ty?“ zadíva sa na mňa nespravodlivo peknými očami.

„Veď hovorím, že idem za Ďurom. Máme na dnes plány,“ zaklamem. Takmer nikdy ich nemáme a rozhodne nie cez prázdniny. Jediný je byť kamošmi až do konca sveta a ešte o čosi dlhšie.

„A nemohla by si ich zmeniť? Si tu týždeň, Terinka, a takmer som ťa ani nevidela. Nestihli sme sa poriadne ani porozprávať.“

„Neprišla som za tebou,“ vyletí zo mňa nepremyslene.

„Tereza!“ ohriakne ma otec. „To od teba nebolo vôbec pekné.“ Čelo mu zbrázdi hlboká vráska, ktorá sa mu objaví vždy, keď ho dačo vykoľají.

„Prepáč,“ zamrmlam a nespúšťam z neho zrak. Dúfam, že pochopí, aké mi to je celé neprijemné.

Soňa sa zamrví na stoličke a nahlas povzdychne. Neospravedlním sa jej. Za pravdu by sa nemalo. Nepovedala som predsa nič zlé.

Alebo áno?

„Nabudúce by si si mohla nájsť aj na nás chvíľu čas. Čo ty na to?“ spýta sa ma otec, no znie autoritatívne. Málokedy je prísny a trvá na niečom, preto ma jeho tón prekvapí.

„Dobre,“ prikývnem. „Rada pôjdem s tebou napríklad k babke Anke. Mohli by sme k nej ísť aj na prespačku. Trebárs aj na celý týždeň.“

Bakba Anka je môj spojenec. Ani ona nemá Soňu rada a neprijala ju ako otcovu novú partnerku. Vyčíta mu, že si domov dovoliekol *mladú štandu* a že mu ona síce nemôže riadiť život, ale neželá si, aby ju k nej vodil. Je to jej dom, jej pravidlá, jej podmienky.

Otec stisne zuby, pozrie inam a prikývne.

Soňa vstane a odíde z kuchyne. Po chvíli sa z druhého konca bytu ozve hlasné zabuchnutie dverí.

V kútiku duše ma pichne nečakaná ľútosť, ktorá sa vzala ktovie kde. Rýchlo ju potlačím.

Soňa si za to môže predsa sama.

Nemala sa zabuchnúť do zadaného muža. Nemala nám rozbiť rodinu a lepiť ju po svojom.

* * *

arttera: čo robíš?

Jurike: Dospávam.

arttera: ťažká noc?

Jurike: Tomu ver! Malí čerti si dali dueto. Ária: Zrodenie pekla.

arttera: :D pre tvoje citlivé uši poriadny masaker

Jurike: Prišiel som o pravý bubienok.

arttera: žiadna tragédia, jeden ti predsa ešte ostal

Jurike: Dúfal som, že ma aspoň ty poľutuješ.

arttera: veď aj, čo nevidíš? :D pod' von, večer musím zasa migrovať... chcela som ti predtým ukázať najnovšie skice

Jurike: Nezvládam. Prepáč, fakt by som zadríchmal už pri prvom kroku. Všetci išli na výlet, tak to musím využiť, lebo ktovie, čo si škreklúni pripravili na dnešnú noc.

arttera: kvílenie hriešnikov

Jurike: Vzbura večne hladných krkov.

arttera: aj tak sú zlatí ☺ obaja

Jurike: Velice!!!

arttera: nehovor, že ich nemáš rád

Jurike: To netvrdím, ale...

arttera: ... kočka má malé. „ale“ by mali vymazať zo zoznamu slovenských slov, všetko komplikuje. btw, vezmi ich niekedy von

Jurike: Kuš, diablov spojenec! Kuš, kuš!

arttera: :D

Jurike: Nesmej sa, nie je to vtipné.

arttera: nesmejem, súcitím...

Jurike: Cez týždeň sa zastavím a oslávime návrat do školy.

arttera: ???

Jurike: Čomu sa čuduješ?

arttera: prepló tí? oslávime?

Jurike: Posledný ročník je p-o-s-l-e-d-n-ý!

arttera: okej, bež už spať, lebo máš divné nápady

Otcovi nepoviem, že zo stretka s Ďurom nebude nič. Vyhodím si batoh na plecía, vtisnem mu letmý bozk a padám preč, hoci do večera, keď sa musím hlásiť u mamy, je ešte dosť času. Zabijem ho vonku.

Soňa zahájila tichú domácnosť a ujala sa roly nešťastnej, nechcenej, nepochopenej macochy. Nemám chuť pozeráť sa na jej sklесlý výraz, lebo ma prepádajú výčitky svedomia. Nevieam, čo si myslela. Že sa votrie do našich životov a všetci ju prijmem s otvorenou náručou? Že babka bude súhlasiť s tým, čo sa deje? S dedom prežila vyše štyridsať rokov, kým ich smrť nerozdelila, a ako sama hovorí, prekonalí všeličo. Aj dedove úlety. Tvrdí, že ak by sa Soni ukázalo, kde je jej miesto, všetko by bolo inak. A ona je prvá, ktorá by ju najradšej pohnala palicou. Lenže otec ju má rád. Očividne radšej ako mamu, keď bol ochotný vzdať sa všetkého, čo roky budovali. Ak sa rozhodol žiť s ňou, nezmeníme to. Ani babka, ani ja, nik. Jediné, čo viem ovplyvniť, je postoj k nej. Rozhodla som sa ju neznášať. Aj keby bola tá najsympatickejšia baba pod slnkom, nemôžem si ju pustiť pod kožu. Nikdy!

Vonku je prázdno. Nikde nikoho, ako obvykle. Decká sú pozaliezane doma a ukážu sa iba občas, zväčša večer, ako také šváby.

Sadnem si na lavičku medzi činžiakmi na konci sídliska, kde ma z bytu nemôže zbadať otec ani Soňa, vytiahnem skicár a ceruzu a začnem si doň čmárať. Ruka mi kmitá sem a tam, vznikajú kontúry a tieňovania, rovné i krivé linky, jedna za druhou, druhá za treťou...

Ocitám sa v inom vesmíre, paralelnom. Zmysly vypínam a vnímam len kus papiera pred sebou.

Ešte dobre, že mám kam unikať. Sama pred sebou, pred svetom, pred myšlienkami, ktoré ma zožierajú, a pred pocitmi, s ktorými si neviem rady.

* * *

Ani si nevšimnem, že už nie som sama. Z kreslenia ma vyruší náraz lopty do lavičky, ktorý ma minie iba o vlások. Odtrhnem zrak od papiera a v duchu zanádam. Ktorý de...

Červené kraťasy, biele tričko, nohy zafľkané od blata. Pohľadom prebehnem po chalanovi, čo ku mne uteká. Ešte som ho tu nevidela. Musela by som si ho určite pamätať. Na tváre mám dobrú pamäť, hlavne na také ako jeho. Zaujme ma od prvej sekundy.

„Prepáč,“ zdvihne ruky a zatvári sa previnilo, „nevydarený výkop, šmyklo sa mi. Nechcel som ťa vyrušiť.“

„Atentát uprostred nudného sídliska,“ zamrmlam si popod nos. „Kto by to čakal...“

„Čo?“ nechápavo na mňa pozrie.

„Ale nič, iba že by tu bol konečne trochu rozruch,“ pokrútim hlavou. „Tínedžerka neprežila útok loptou. To by bol nadspis! Určite zaujímavejší ako ‚Psičkári a ich miláčikovia zasa premenili trávniky na mínové polia.‘“

„Si v poriadku?“ s obavou si ma premeria. „Netrafil som ťa, že?“ Nakloní sa, aby na mňa lepšie videl. „Alebo áno? Ak áno, fakt ma to mrzí.“

„Do hlavy? Neviem,“ mávnem rukou.

Zatvári sa zarazene. Asi si myslí, že som cvok. Kde nechal zmysel pre humor? Radšej ho dostanem do obrazu.